

Arrest

**nr. 351 703 van 19 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 10 oktober 2022 België binnen en verzoekt op 18 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2024 beslist de adviseur van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 322 006 van 19 februari 2025 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 14 april 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinqies*).

1.3. Op 12 mei 2025 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 27 november 2025 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nr. 351 702 van 19 augustus 2026 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 27 november 2025 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekster op 23 december 2025 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Mevrouw,

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(…)

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(…)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(…)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene diende een verzoek om internationale bescherming in. Haar verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de in deze aanvraag aangehaalde motieven liep. Mevrouw wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de aanvraag om internationale bescherming negatief werd afgesloten (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend), is het verblijf van mevrouw niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden.

(…)

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : noch uit het administratief dossier, noch uit de aanvraag art. 9bis blijkt dat betrokkene minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : betrokkene verblijft samen met haar partner, de heer B. C. J. C. (...), in België. Aangezien er zowel aan betrokkene als aan haar partner een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, geldt de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(…)

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zij stelt immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag ex art. 9bis VW.

Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

(...)

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

(...)

In casu is dit niet gebeurd.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden.

II.1.4. Indien de regularisatiebeslissing vernietigd wordt, dan gebiedt de juridische duidelijkheid (onderdeel van de materiële motiveringsverplichting) eveneens een annulatie van de thans bestreden beslissing.

Zie in die zin RvV 310 351 dd. 22 juli 2024:

(...)

In casu is de situatie dan identiek en dringt een vernietiging van de thans bestreden beslissing om deze reden zich tevens op.”

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat als volgt bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen betwist verzoekster niet dat er zowel aan haar als aan haar partner een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd en dat de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst dus voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de door haar en haar partner ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat hij in zijn arrest met nr. 351 702 van 19 augustus 2026 het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 november 2025 waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt heeft verworpen. In dit arrest wordt over het privéleven van verzoekster en haar partner als volgt gesteld:

“Over de door verzoekende partijen opgebouwde sociale netwerken in België en hun lopende integratie wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Voor wat betreft de bewering dat, bij een terugkeer naar Colombia, de opgebouwde sociale netwerken in België abrupt zouden onderbroken worden, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale netwerken, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook kunnen betrokkenen gebruik kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen om alzo het contact met hun vrienden en kennissen te onderhouden. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. Tot slot tonen betrokkenen niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dit een (tijdelijke) terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits hun VIB negatief werd afgesloten op 24.02.2025, is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sinds dan vervallen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds oktober 2022 in België verblijven, dat zij beiden met succes cursussen Frans en inburgering hebben gevolgd, dat meneer in 2024 een cursus ‘Orientation socioprofessionnelle’ en een gespecialiseerde opleiding ‘Bonnes pratiques d’hygiène en industrie alimentaire’ volgde en dat zij positieve getuigenissen van vrienden en kennissen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Gelet op deze overwegingen kunnen verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat hun verregaande integratie amper in overweging werd genomen. Zij voeren nog aan dat niet alleen hun liefdesrelatie, maar ook hun tewerkstelling en sociale relaties die zij tijdens hun onredelijk lange asielprocedure uitoefenden en uitbouwden, vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, doch uit de stukken van de administratieve dossiers kan niet blijken dat zij deze elementen hebben ingeroepen in het licht van deze bepaling. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoekende partijen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is en dat, wanneer dit het geval is, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In casu lichten verzoekende partijen nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zouden hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Aldus weerleggen zij niet dat zij “niet aan(tonen) dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dit een (tijdelijke) terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt”. Zij betwisten bovendien niet dat de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft en dat zij dus niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale netwerken, noch dat zij gebruik kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen om alzo het contact met hun vrienden en kennissen te onderhouden. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze

belangenafweging niet afdoende is en verwijzen dan ook niet dienstig naar het arrest van de Raad met nr. 237 116 van 18 juni 2020, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Ook de verwijzing naar het arrest met nr. 205 020 van 7 juni 2018 van de Raad is in casu niet dienstig nu verzoekende partijen niet in concreto aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar de zaak die heeft geleid tot voornoemd arrest een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) tot voorwerp had. Aldus laten verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoekende partijen nog kritiek uiten op de overweging in de bestreden beslissing dat de overige door hen aangehaalde elementen behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld, gaan zij eraan voorbij dat de Raad van State reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. In arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend".

De Raad wijst er tot slot nog op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland en bijgevolg niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101)."

De beschouwingen van verzoekster geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN